

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10,

Proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
se sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. 48668-2/2018-900000-319,
sp. zn. 46999/2017-620000-12,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 26. 9. 2018, č. j. 48668-2/2018-900000-319, sp. zn. 46999/2017-620000-12 a rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 123844/2018-620000-12, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 26. 9. 2018, č. j. 48668-2/2018-900000-319, sp. zn. 46999/2017-620000-12, jímž byl výrok rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 123844/2018-620000-12, změněn tak, že slova „spáchaným úmyslně“ obsažená v bodech 1 a 2 byla nahrazena slovy „spáchaným nedbalostí vědomou“, slova „pokuty v částce 4 000 Kč (slovy čtyřtisícekorunčeských)“ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byla nahrazena slovy „pokuty v částce 3 500 Kč (slovy třitisícepětsetkorunčeských)“, slova „v celkové výši 5 000 Kč“ byla nahrazena slovy „v celkové výši 4 500 Kč“ a v ostatním nebylo prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu měněno. Žalobce byl rozhodnutím Celního úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 123844/2018-620000-12, uznán vinným ze spáchání dvou přestupků. Prvního přestupku dle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), se žalobce dopustil tím, že dne 19. 4. 2016 v 13:50 hodin jako řidič osobního motorového vozidla tov. značky Mercedes Benz, r. z. „X“, užil zpoplatněnou pozemní komunikaci D8 (v úseku 44 km ve směru na Ústí nad Labem), která podléhá časovému poplatku, aniž časový poplatek uhradil a aniž prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě na vozidle vylepil. Tímto jednáním žalobce jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění nesplnil povinnost danou ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil téhož dne, tj. dne 19. 4. 2016, v 13:50 hodin jako řidič výše popsáního vozidla tím, že užil pozemní komunikaci D8 (v úseku 44 km ve směru na Ústí nad Labem), který podléhá časovému poplatku, přičemž bez zbytečného odkladu neodstranil z viditelného místa v předmětném vozidle první díl desetidenního kupónu pro období březen 2016 bez vyznačení prvního dne platnosti. Platnost kupónu tedy uplynula nejpozději dne 9. 4. 2016. Tímto jednáním žalobce jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění nesplnil povinnost danou ust. § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Za tyto přestupky byl žalobci v souladu se zásadou absorpční uložen podle ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích úhrnný správní trest - pokuta ve výši 4 000 Kč (změněno napadeným rozhodnutím na 3 500 Kč) a podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) ve spojení s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen vyhláška“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí por nesrozumitelnost, kterou spatřoval v porušení ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když v napadeném rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí prvoinstančním, nebyl správně identifikován. Žalovaný označil žalobce bytem „X“, ačkoliv žalobce je bytem „X“.
3. Žalobce dále namítl rozpor prvoinstančního rozhodnutí se zásadou legality, neboť správní orgán prvního stupně rozhodl podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a nikoliv podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Připomněl, že řízení bylo zahájeno dne 4. 4. 2017 (vydáním příkazu), tedy v době platnosti zákona o přestupcích, a poukázal na ust. § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Napadené rozhodnutí je podle žalobce z uvedených důvodů nicotné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Vedle toho žalobce namítl zánik odpovědnosti za oba přestupky, a to jejich promlčením. Podle žalobce došlo doručením příkazu dne 11. 4. 2017 k přerušení běhu promlčení lhůty, která začala běžet znovu a uplynula dnem 11. 4. 2018, čímž došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť správní orgán vydal prvoinstanční rozhodnutí až 27. 7. 2018, tj. více než po 15 měsících. Žalobce trval na tom, že správní orgán měl řízení podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích zastavit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Ohledně nedostatečné identifikace žalobce žalovaný uvedl, že z postoupeného záznamu o zjištěném protiprávním jednání žalobce ze dne 19. 4. 2016, č. j. KRPS-138594-3/PŘ-2016-010044-VAN, vyplývá, že žalobce byl identifikován dle občanského průkazu č. „X“ a řidičského průkazu č. „X“, hlídka rovněž nahlédla do elektronické databáze Evidenční karty řidiče, z níž ověřila adresu trvalého pobytu žalobce, a to „X“. Tuto adresu žalobce rovněž uváděl po celou dobu prvoinstančního správního řízení, až v podaném odvolání uvedl adresu „X“. Žalovaný trval na tom, že žalobce byl řádně identifikován a změna jeho trvalého pobytu nemůže zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný souhlasil s tím, že správní orgán I. stupně měl ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uvést zákon o přestupcích jako právní předpis, kterým se procesně řídí dotčené správní řízení. Toto pochybení však podle žalovaného nemůže zakládat nicotnost prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí přesto podle žalovaného netrpí žádnou vadou, neboť náležitosti výrokové části rozhodnutí, jakož i příslušnost, jsou v zákoně o odpovědnosti za přestupky upraveny téměř totožně jako v zákoně o přestupcích. Policie České republiky nebyla příslušnou k projednání předmětného přestupku, a proto byla věc postoupena celnímu úřadu. Žalovaný přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí za použití zákona o přestupcích a shledal, že prvoinstanční rozhodnutí plně vyhovělo ustanovením zákona o přestupcích. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné.
7. Ve vztahu k namítanému promlčení podotkl, že lhůty podle původních právních předpisů se u jednání spáchaných přede dnem 1. 7. 2017 aplikují pouze tehdy, jsou-li pro pachatele přestupku méně příznivé. Jedná se tak o výjimku z § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou žalobce vyčerpávajícím způsobem vypořádal.

Replika

8. V následně učiněné stručné replice k vyjádření žalovaného se žalobce neztotožnil s argumentací žalovaného o tom, že byl jednoznačně identifikován, neboť podle správního řádu k identifikačním údajům fyzické osoby náleží místo trvalého pobytu. Žalobce zdůraznil, že nelze rozhodovat podle „téměř podobného zákona“, přičemž skutečnost, že řízení měl správní orgán dokončit podle zákona o přestupcích, žalovaný ani nepopírá.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neboť právní zástupce žalobce i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neboť v případě žalobce došlo k zániku odpovědnosti za oba přestupky v důsledku uplynutí doby od jejich spáchání, jak namítal žalobce a s čímž naproti tomu žalovaný nesouhlasil.
12. Podstata sporu v otázce posouzení zániku odpovědnosti za oba přestupky mezi žalobcem a žalovaným přitom tkvěla i v tom, zda mělo být na případ žalobce aplikováno ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017, anebo ust. § 30 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
13. Z hlediska časové působnosti obou výše zmíněných zákonů o přestupcích je nutné rozlišovat působnost norem hmotněprávních a procesních. Zatímco např. odpovědnost za přestupek coby základní otázka přestupkového práva hmotného se řídí primárně právní úpravou účinnou v době spáchání přestupku (srov. ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), pro procesní normy platí, že se užije jejich znění účinné v době rozhodování, resp. v době zahájení řízení, a to za předpokladu, že přechodná ustanovení nestanoví něco jiného (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-60, publ. pod č. 1349/2007 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
14. Vzhledem k tomu, že žalobce spáchal oba přestupky dne 19. 4. 2016, tj. za účinnosti zákona o přestupcích, je pro projednávaný případ stěžejní, zda je ust. § 20 zákona o přestupcích upravující lhůtu pro projednání přestupku ustanovením hmotněprávním či procesním. Otázkou charakteru ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikt se zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, publ. pod č. 2748/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval: „*Nejvyšší správní soud však musí vycházet z právní úpravy prekluzivních lhůt platných v době, kdy byl delikt spáchán. Je tomu tak proto, že prekluzivní lhůty pro uložení správní sankce jsou judikaturou považovány za lhůty hmotněprávní (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 69/96-34, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 7/2011-619). V důsledku změny lhůt pro uložení sankce by tak došlo k zásahu do hmotných práv stěžovatele. Proto má ustanovení právě citované hmotněprávní účinky, a proto také se i na právní úpravu lhůt vztahuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy zásada zákazu retroaktivity trestního práva v širším smyslu. Proto také platí, že může být užita úprava pozdější jen tehdy,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokud je pro pachatele příznivější. (K použití čl. 40 odst. 6 Listiny i v oblasti správního trestání viz rozhodnutí uveřejněná pod č. 91/2004 a č. 461/2005 Sb. NSS.)“

15. V rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 47/2017-41, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud na uvedené závěry navázal, když uvedl, že: *„Byť mají ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikt i procesněprávní aspekt - upravují lhůty, ve kterých mají správní orgány správní delikt projednat - ve vztahu k pachateli správního orgánu jsou jejich účinky hmotněprávní. Uplynutí stanovené lhůty zaniká jeho odpovědnost za správní delikt a jde tedy o negativní podmínku odpovědnosti jako takové.“* Z uvedeného je zřejmé, že ustanovení o zániku odpovědnosti za přestupek v sobě zahrnují jak aspekty hmotněprávní, tak procesní, které je nutné od sebe odlišovat.
16. Výše uvedené závěry následně potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, dostupném na www.nalus.cz, v němž posuzoval ústavní konformitu ust. § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky. V uvedeném nálezu Ústavní soud nejen potvrdil, že lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupky je v prvé řadě lhůtou hmotněprávní, ale především dospěl k závěru, že zánik trestní odpovědnosti, a tedy i odpovědnosti za spáchané přestupky, je součástí pojmu „trestnost“ podle čl. 40 odst. 6 věty první Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud k předmětnému ustanovení shrnul, že: *„§ 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. Ústavní soud souhlasí s městským soudem v tom, že není možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky.“*
17. S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že citovaným nálezem Ústavního soudu bylo ust. § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušeno s účinky *ex tunc*, tak není pochyb o tom, že v případě přestupků spáchaných před 1. 7. 2017, tj. před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, lze postupovat při posouzení otázky zániku odpovědnosti toliko dle ust. § 20 zákona o přestupcích.
18. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Dle odstavce 2 téhož ustanovení běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Dle odstavce 3 téhož ustanovení přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.
19. Dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla
20. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce spáchal oba přestupky dne 19. 4. 2016, a proto bylo zapotřebí vzhledem k výše uvedenému přestupkové věci pravomocně projednat nejpozději do 19. 4. 2018. Žalobci byl dne 11. 4. 2017 doručen příkaz, čímž došlo v souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích k přerušení běhu lhůty k projednání obou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupků a započal běh nové jednoleté lhůty, kdy její konec připadal na 11. 4. 2018. V rámci této jednoleté lhůty však správní orgán I. stupně přestupkové řízení pravomocně neskončil. Je tomu tak proto, že správní orgán I. stupně vydal až dne 27. 8. 2018 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání obou přestupků, čili zjevně nejen po uplynutí prolongované jednoleté lhůty, nýbrž i zjevně po uplynutí maximální dvouleté lhůty k projednání obou přestupků. Za tohoto stavu měl žalovaný v následném odvolacím řízení rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu ve spojení zrušit a přestupkové řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích zastavit. Takto však žalovaný nepostupoval, když namísto rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení vydal dne 26. 9. 2018 žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2018 a kterým byl žalobce s „konečnou“ platností uznán vinným ze shora popsanych dvou přestupků.

21. Soud uzavírá, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, přestože bylo zřejmé, že již uplynula lhůta k projednání přestupku dle ust. § 20 odst. 3 zákona o přestupcích. Jelikož žalovaný v rámci odvolacího řízení nepostupoval v souladu se zákonem, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalovaného přitom neomlouvá ani skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo ust. § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky součástí právní řádu, neboť rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod mohl překlenout ústavně konformním výkladem. Soud upřesňuje, že nezákonnost napadeného rozhodnutí neshledal v projednávaném případě v rozporu se zákonem (v tomto případě se zákonem o přestupcích), nýbrž v rozporu s Listinou základních práv a svobod, tedy s právním předpisem vyšší právní síly (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
22. Vzhledem ke zjištěné nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí se soud pro nadbytečnost nezabýval zbývajícími žalobními námitkami.
23. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud ve výroku I. rozsudku rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. pro jejich nezákonnost zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
24. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Emila Flegela po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 600 Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a dále i z částky 1 428 Kč, která činí 21% DPH z uvedených částek bez soudního poplatku. Za důvodně vynaložené náklady soud nevyhodnotil žalobcovu repliku, neboť v tomto podání nebyly tvrzeny žádné podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)